

Handwritten text on a decorative label, possibly a library or archival stamp, featuring a red border and illegible script.

52

Fragment of a handwritten label or note, partially obscured by tape.

פסק

להאלוף מוהרר רפאל ציודאל נרו

על עכקי אחים שלא נמצא

שטר חלוקה ביניהם :

וגם פסק ופירוש מאמר ירושלמי

במהרר משה פרינצאל תנצ"ח

בירוק גזח

וגם פסק נעשה בין פני האחים כתר יוסף

וכמר סמעון סכיבו בכמר ברוך

סכיבו זכ"ל :

נדפס על ידי זואץ די גארוח

פנת שם לפק

בוני ציאה

Con Licentia de' Superiori

Handwritten text at the top of the page, likely a header or title, appearing as a single line of script.

Handwritten text block, possibly a date or a specific reference, located below the top header.

Large block of handwritten text, possibly a main heading or a significant section of the document.

Handwritten text block, possibly a sub-section or a specific entry.

Handwritten text block, possibly a date or a specific reference.

Handwritten text block, possibly a sub-section or a specific entry.

Handwritten text block, possibly a sub-section or a specific entry.

Handwritten text block, possibly a sub-section or a specific entry.

Handwritten text block, possibly a sub-section or a specific entry.

Handwritten text block, possibly a sub-section or a specific entry.

Handwritten text block, possibly a sub-section or a specific entry.

Large block of handwritten text, possibly a main heading or a significant section of the document.

Handwritten text block, possibly a sub-section or a specific entry.

Large block of handwritten text at the bottom of the page, possibly a concluding section or a list of items.

השובה יצאה מאת כנהרר רפאל ציודאל יצו על שאלה

בשאלה ממנו בטענת חלוקת אחים או בניהם ובני בניהם

אחריהם כשלא נמצאו שוברים

ביניהם :

שאלה

יוסף ושמעון אחים בני כמר כרוך כנו. זל ויש לכל א' מהם בנים ולבנים בני בנים והאבות הראשונים הנה זה כמו ארבעים וחמשה שנים כל אחד מהם היה אוכל על שלחנו עם בניו כשתלו זמיו כתיבו * וכשנפטר שמעון זה כמו ארבעים שנה בכסליו שנת ש"ב ואיכנו * ועדו יוסף חי והיה כשאר עם בניו כבראשונה * ושנה שנים אחר כך בכסליו שנת ש"ז יוסף איכנו כי לקח איתו אלקים ג' ולא קרבו זה אל זה כניהם אחריהם בחייהם * כי בני יוסף ישבו כביתם כפרדים מבני שמעון וטרחו בנופש ובעסקיהם לנד וכן שני בני שמעון * כי הנה שלש יקותיאל שמו המכונה קפמן כתיבו יבויבא מאתם שנים או ג' שנים קודם עטירת אביהם בעוד היותו כעדר קטן שלא הגיע לבג' * שנה ויום א' לטוט בארץ ומתהלך בה ויבא חנם אין כסף והרחיק כדוד מארצו ומולדתו ומבית אביו לבית ג' ויום בשל אחותו בקרימונה בעד טולמא ללחמא לחם לאכול ובנד ללבוש ממות דוקחן ומאיתו היום והלילה לא ככנס עוד בבית אביו בחייו ואף אחרי מותו ולפעמים אחרי עטירת אביו בבואו העירה כאורח גטה ללון לן בבית אחיו ושנה עם ימים מועטים לעשות מלאכתו ומלאכתו ממש וסוד לבעליו באשר הוא עם במקום אשר עם הרוח ללכת וממיד היה הולך וקצין יד על יד בנו של שמעון זה ששטט לון את הרגל כתיב אביהם ככל ועז את אביו וכסיו ומת * והיה ה' בעזרתו לעשות יש מאין מיגיעו כפיו והון ועושר רב בחייו * ועתה בשנת ש"ט לפ"ק דור שלשית בא' הנה בני בניו של יוסף שלשים לטעון עם כמר יקותיאל הכל בנו של כמר שמעון זל הכל וכתנו עיניהם בממוץ שלו ובעליו היו כלכה ודונים לחלוק עמו וזרחינו עליו פיהם ואזורים הא"ח הא"ח ראשה עיכנו שמשלך שלגנו רכוננו החי שלנו והחיי שלך כי משל אביו עשית את כל החיל הזה * ובשאלתי על זה לשיין ולראות קדון עם מי * והנס שלא טוב עושה בעמיו הכותב דביני דררא דמוכא אעפי' שהשאלה היתה יובאת לשלישי עד ראובן ושמעון אחרי שידענו עד היכן הדברים מגיעים ומכ"ש הואך שנקובים בשמות הבעלי דונים עממן לכלם בשם יקראו כבשאלה * שהיתה לוי למשון ידו (מוה) מ"מ מבשרי לא יכולתי להתעלם למות דעמי (את בני כתיבו לבנו ואיש איש אל כל שאר בשרו לא יקרב והם הם כנוגשים בנת עיני ואיכנה אוכל וראיתי באבדן מולדתי) ובפרט היבא שדכרים ככ פשוטים וכדורים כשמש לעין כל וכריעתא בכותחא שסדון עם פמר יקותיאל בנו של שמעון זל הכל מכמה טעמים בכונים שאינן כריכין לפניו כמו שכתב לפניו בעה"ו * ויש לדמות קנת לתלמוד שאל וורה כפני רבו ללא מקרי הורא * אלא בהוראה שאינה פשוטה לכל * אכל בהוראה שהיא פשוטה לכל * בגון כותן טעם לפגם או לנטל איבוד כשנים ואין כל כיעתא בכותחא ויכל להורות אחרי שהיא דבר גלוי ומפורסם לכל ואין בו חדוש בהוראתו כן הדבר הזה שאין בו לא גלוי דעת בעלמא אחרי שדכרים הם גלויים ומפורסמים לכל כודעי' וכדורים אפי' לתכונות של בית רבן ולאו משלחו גלויי דאיכסי אני במעשה כזה ואובטח אני שאם יראו המונעים כלי זיינו אשר כידו יסוגו אחרו ואטרודו כי דיבא ככדי לא יערוסו והקולות קול שאון מעיד יחדלון והאכנס ואחזה ושלום וריעות יהי' מתווך ביניהם ועב' יבאתי ובאתי להראות דקת הכדיק דבינו מן הטעמים שונים שנאמר עד שלא ישאר שום ספק לקורא בו * וזה שלא ימלט היות א' מהמים אס שהאבות הראשונים יוסף ושמעון כל אחד מהם היה סומך על שלחנו ואוכל ועושה בשלנו כיום הפרד יקותיאל זה מבית אביו כמו שכראש בשאלה או שסיו עדין לאחדים

א ב כ ו ז ו א יך

ואיך שהוא אין ליורשי יוסף דין ודברים עם בנו של שמעון זה לפי שאם היו אז כפרדים מה וצפן
 עוד אליו כי לאו בעלי דברים הם יורשי יוסף של יורשי שמעון ואם כאמר סקיו אז עדין לאחדים
 בחייהם וגם במוותם לא נפרדו אין לבני יוסף גב דין ודברים כגד בנו של שמעון זה לפי
 שמעולם הכבדים הם לא נפלו לפניו בירושא עד שיש לבו לחשוב ולומר שהשכחו סככסי הסם
 בידו באופן שכל אחד מהיורשים יהיה לו לקבל חלקו ממנו לפי שבעוד שיומן בחיים האבות
 הראשונים הלך לו זה בידים ריקניות כמו שאמרו ואף אתל שלקח מאותן ככסים כשנפרד מהם
 (מה שאינו) וזאת שהשכחו הכבדים הם עשה את כל החיל הזה אין לאחדים חלק בהן אפי' אם
 יעדין לא בתחלקו האבות הראשונים בעצתן לפי שאותן ככסים היו של אביהם הזקנים בעידן
 בחיים ואין לשום א' מביניהם חלק וכאלה בהן אז ואם כביח (מה שאינו) שבו של שמעון לקח
 קודם הפרדו בחייהם מאותן ככסים אינו מחוייב להחזיר רק הסך שלקח לכד ולא ששכח שהשכחו
 הכבדים הם בידו אפי' השכח שהשכחו הככסים מאלוהן ואפי' לפני יאוש בעלים כי אין זה לא
 באיש בעלמא שלקח ממון חבירו שאינו מחוייב להחזיר רק הגולה אשר גזל לא זולת ועליהם
 להביא ראיה עיין בטור ח"ו סימן ס"ד ושם בש"ב בהגהות מהר"ר אברלן ז"ל בעיף א' זאת ועוד
 זה שאוש בנאמו את העיר וסלך כדוד אכה ואכה עדין היה קטן לא הגיע לבן י"ג שנים ואם
 באולי לקח אז דבר מתעטמת הבית מה שאינו אינו נרדף לסחזיר אפי' כדי הקרן שלקח אפי' לו
 בשנה גדול אם אין הדבר הכלקח ממנו הוא בעין עיין בטור ח"ו סימן שמ"ו ואם יאמר שאינו
 מרנכוו בתן לו מתפיסת הבית לנלם להפאח ולטובתן זה אינו יכול להיות אחר שידענו שינא
 חונה לסימן על שלחן אחרים לשמש ולעבד ומבלתי יכולת כמו שאמרו אוי להם לכבדים
 שנלו מעל שלחן אביהם ועכ"פ לאו מפייהם אנו חייין ואם היה אביו סיים היה יכול לומר שלא נתן
 לו כלום גם בנו כאמן לומר כך ואפי' אם אביו בחייו אמר שנתן לו רכוש מתפיסת הבית מה
 שאין הדעת שזכלתו מן כל הטעמים האמורים לא היה כאמן כגד בנו להוביא ממון ממנו דכלל
 גדול אמרו בדין המוביא מחבירו עליו הראיה ומה גם עתה שלא ימנא שנבע או קבל שום דבר
 מן זולתו מכבדי שבות הזקנים הכל לא בחייהם ולא אחרי מותם ועוד אחר שלא הניעסק בבית
 ולא נשא זנתן ככבדים שנלמו בירושא כאמן לומר שכל מה שקמץ והשכיה הוא משלו שנתנו לו
 במתנה או ככלו לו בירושא ממקום אחר או מביאה מנא וכדומה כי אותן שנאפו ונתנו ככבדים
 הם אינן כאמתי לומר כך עד שיביאו ראיה לדבריהם שכך הוא אבל בכדון דידן שלא נשא
 זנתן בבית מעולם כאמן לומר הכבדים שיש בידו הם שלו ככל ועליהם להביא ראיה שמה שיש
 בידו מכבדי אביהם בא אליו ואפי' הנושא ונותן בתוך הבית אם יש לאל ידו להוכיח שהיה לו
 ככבים מן הדך כגון מתנה או ירושה או כגון כדוכיית אשתו או שהרויה בהם שטרם בנופו
 וכיובא יש לבו לומר שמשלו קמץ וכשלו עשה את כל החיל הזה ועל האחים להביא ראיה עיין
 בטור ח"ו סימן ס"ב ושם בבית יוסף ותמנא לריות במאך בדין זה בארובה ובר"ב כש סימן רמ"ו שם
 שפתיו ברור מלבו בכדון זה וסברא ישרה וככונה היא זו לפי שאם יש ככבים בעריות משלו
 מהם בידו אדם קרוב אבל עצמו ויש לבו לומר שנשלו טרח וקמץ ולא שטרם ככבדים מהם עדין
 בשותפות מכבדי אביהם ורזי זה כאלו עירש ראו מה הניח לבו אבא רזי אנו עושים ואוכלים
 שמה שהשכחו השכחו לעצמן לא כן אם טרחו ככבדי השותפות שאו אמורים מן הסקס בתם
 אחיש מוקלים זה לזה טורח מועט שהוא טורח איום מהם בממון המשוקף להם עד
 שיאמר ראו מה שהניח לבו אבא וכו' וככגון סברא זאת מנינו בס' מי שמאן רב ספרא שבא אבוס
 זווי שקליכסו עבד בסו עקאן אותו אחוס תבעוס בדינא קמיה דרבא אמר לי' רב ספרא גברא
 רבא הוא לא שבק גרמיה וטרח לאמרינוי עב' שיש מפרשי' שכל הסכנה היה שלו ואם אפילו בכדון
 בזה שטרם ככבדי הירושא אמורים כך מלש' סיכא שיש לבו סברא גוברת בזה שיש בידו

ככסם שהם שלו בערעות וככסם אחרים שהם בזחפות ומעטת הבית שיש לנו לומר שטרם
 בככסם שהם שלו וקמץ לעצמו ולא לאחרים ושרי שאם הכבד עמנו כזה היו לו ככסם שהיו
 שלו בערעות כנון כדוכית אמתו ושאר ככסם גם כן שיש לנו לומר שמשלו קמץ ואפילו אם היה
 כוונתו וכוונתו בחיוב מה שלא היה ולא ככרא ומה גם עתה שמתרבו הפנים שאין
 פונת פה ומצנף כיבוס לא בין האבות הראשונים ולא בין הבנים הבאים אחרים שכן הסתם
 יש לנו לדון ולומר שכבר נחלקו בעסקן האבות הזקנים בעוד היוותן בחיים וכל אחד עשה וטרת
 גמלו וכבר היו ביניהם פטורים ולא מודתרי אינשי בטעמי ברבות הפנים ויכבר האריך ככדון
 כזה הגאון המופלג בדורו כמאמר משה פרוכנינאלי שנכנה בעסק אחד ינא ממעלתו שבא לידו
 ואשתקמו בסיף דברו ומשם מראש שהאם אין גריבין להראות שטר חלוקה עד שנאמר שאם
 אין שטר חלוקה כיבוס עדיין הם שותפים אחרים שמינו בכל אחד מהן כפרדים זה מה זה
 עושה ואוכל בשלו זה עושה ואוכל בשלו בכדון דין כאן נמא וכאן היה שהאחים בחיים
 של אחד מהם עם בני ביתו עשה ואכל בשלו כמו שאמרנו בשאלה וכלו הפק מוקנים שבדור דע
 זה אכל אפי' מן הסתם היינו נזורים זה אחרי שצברו ומכיו ועדינים ולא יזכר ולא יפקד משום
 א' מהם לא חלוק ולא בלוק ואפי' אם לאור שבחיי הזקנים הם היו תמיד לאחדים הרי
 בניהם אחי'ים אלו מחד ולא מחד כל א' מהם עשה וערע בשלו וכל א' מהם שרר בביתו ומוטל
 בכל אשר לו כל ימי חייהם עוד אמר הגאון זל סלל זל ומה יעשה אם שחלקו היתכן שיחוייב
 לשזור שטר חלוקתו הוא וכינו וכינו כל היום אשר הם חיים על האדמה אשר כן
 והאריך כזה על דברים יעין קדוה עליהם כי דברי פי חכם מן ואם האחים הזקני שיוכלו
 לטעון זה לזה טענה זו או כך כיכל להמלט ולהעלים עין מלטען ליתמי טענה זו ומכש כשמתרבו
 הפנים היתפער שבות סובל או קרוב לו ואין קול ואין קשב משום א' מהם עד הנס שכתבו עיניהם
 במאין שאר כשר אבותם יור עליהם כשני וכתבם של הטעונים לא היו שאלים ממנו דבר וסיו
 תמיד חלוקין בעסקתן אחרו מיתת אבותם הזקנים כדבר הזה או הפשט כמאמר וככה
 ינאו בדי' ונדלה ככנון זה עסקים והלכה למעשה שכל אחד ישמה כמתנת חלקו ואין אחד כונש
 במלכות חברת' אפי' כאלא כימא וא' לאו הכי לא שכתח חיי לכל ברים ואין ספק שנדבר בו נא
 כזה ואפי' מעט ממנו בדין הקדון לפשט ולתקור ולדרוש אחר דבר שכתבין ואם יראה לנו
 באומדא דמוכח שהדין מרומה נשקר יכתב ויתתם שאין לנס דיון ישראל להשתדל בדין זה
 ויתן ביד הכתב עיין בטור חל סומן סל זל הרוכה לפסול שטר שכתב שלא הציאו בסיו אבות
 פעוד שכתב לתכלית העובי ולא הציאו אין השטר כפסל בכך אמנם יש לדיין לחקור ולדרוש
 להוכיח הדן לאמתו ואם יראה לו באומדא דמוכח שהדין מרומה נשקר וכתוב ויתתם שאין
 לפסול דיון ישראל להשתדל בדין זה ויתן ביד הכתב עי' וכתב עליו שם מהרר א סל כהגוסות
 בשע' וכן כל שטר וכן יש ללד לחקור ולתקע אחריו אפי' שכתב בו שלא יטעון הכתב שום
 טענה נגד השטר וקבל עליו במרס וצנבועה אפי' הכי הד' צריך לחקור וכו' והציאו נכ העוס
 עם נקומן נא' ומעתה מכל הטעמים האמורים אין לך אומדא גדולה מזה עד שלא נלכד יש
 לדיין ליתן ליד הכתב כל האמור אלא לשוער מכל וכל אמר שאין להם שום שטר נגד הכתב
 ושום ראיה שאין לכו להשגיח לכת קולם ומתקע על זה שאמרנו לא ראש אור עימיו ומה אבי לא
 ארע לאם אינם שואלים חלוקה כללית עכ' מ' שיוזמן להם אחרי שכלנו בני אדם אחד נחנן
 בני אדם הראשון ומה הפרש יש להם בין דור שלישי לדור דור' ואלו הוכח כאשר עולה על
 מחשבתם שכל עוד שלא נמא שטר חלוקה ושגברים כיבוסם הדין הוא שכל הנכסים הם בחוק
 כלם ועליהם יפילו גורל הים מן הראוי שם יחלקו עם בני של שמעון כככסיהם לשי שהם עם
 פאנאו ושם היו בשעת פטירתם אביהם הזקנים והירושם כלהם לפניהם מה שאין כן בכנו סל

פסק הציודאלי

שמעון שמעולם לא קבל מירושת אבות הראשונים שום דבר ולא כעלו לפניהו כמו שאמרנו לעיל

בראשית דכריבו :

עור אבי מדבר בענין זה והכס הקרה ה' לפני זה האיש הכתוב על לא חמס בכמו פסק
אחד יבא בין האבות הראשונים וסוף. ושמעון שבאו בחייהם לכלל מבורכים שבררו
ביניהם שני אנשים אלוני מורה שהיו בימים ההם הם כההרר ויבא פורטו כן אל וכמהרר שמואל
דומילי אל על כל דברי הפרשות שהיו ביניהם ויבא פסק מאתם ביום א' ו' אגושעו שכת' שג' בו
תראו בפירוט ולא הכלל שדקין עם כבו של שמעון כמו שאמרנו. הן אמת ותורתן אמת שאינו
עולה על הדעת שיעברו עליהם סדר ואינם קודם לכן ולא עשו סדר הכדלה ביניהם עד
היום הזה. וזה שהם מסדרים אופן התלוקה ביניהם אחד מהרבה ואחד המאטיע וש' ימים
אחר שיקבלו דבריהם כל אחד מהם לנקשת אחיו ויחוייב לתלוך ככל מימי חלוקת אחים. ואם
יתעקש המתעקש ויאמר עדין לא ראינו ולא שמענו שבאו לכלל חלוקה זו. נא ולמד אם אחר
שיבא פסק כזה זה כמו ארבעים ושבעה שנים ולא כשאר אחר קול כונש יש לנו לומר שעדיין
הכמסים הם בשמותיהם ורובם לתלוך וכערת שכל א' מהם בחייהם היה במוך על שלחנו עם
בניו כשחילי זמנים הכיב לשלחנו ועשו מלאכות ומגוריות טובות ואומיות מתחלפות לא ראו זה
בראו זה וכן ביניהם אחרים כי על פי כל הדברים האלה נדון זכות לתובעים הללו. ואם היה
בדבריו המתעקש הכל ראו היה שכמד וקיתאל לבו הכל ישאל מהם הארבע מאות לט' והקני
ממה שנשאר לחלוק מהם אינם יכולים לשאול ממנו כמו שאמרנו לעיל אבל מה אעשה.
שהאמת יעשה דרכו ידעתי גם ידעתי שכל אחד מהם לא יוכל לשאול דבר מחבירו ושלו שלו
ושלם שלם מכל הכי טעמים האמורים ושכאמר לפנינו בעה"ו ונדולה מוז מכאבו ראובן בעסק
זה דברים המקצבים ככפי המתנגדים וזל. ראשונה שהאחים הכל יקבעו כל השבועותיהם על
יום אשר כחלקו בעמתן אשר הוא ככ' ימים לחדש כיון שכת' שג' לפס שעבר דהיינו כי מהיום
ההוא והלאה כל אשר הוציא כל א' וא' מהם או שרויח לו לבדו ויהיה ואן לחיו חלק בו וכן כל
אשר קבל כל אחד מהם אם מכנסיהם ממש ואם מאמות הכל יעלה לשבועו פרטיו אליו בלבד
בזולת אם אחד מהם הוציא דבר מה לתועלת השותף אם בדרך גבוה אמות או בפרעון שכירות
בית או בנתיב אשר זה יהיה לו לקבל בראש מתעמת הבית אכן כל העסקים אשר כההו על
האחים וכו' עד אך הדברים שכתהו מהיום ההוא והלאה וכן איהו דברים אשר בימים ההם בא
חלוקה עליהם מה שעשה עשו ואין להרהר אחר מעשה ידיהם באלה וכל אחד ישמח במתנת
חלקו עב' וקאריך שם ויתר אבל יש לי רב דיו והותר מה שנריכים אמתו בענין זה ועכפ' אעמיק
אותו בסוף דברי פסקי זה עיין עליו. פוק חוי מאי דכתב הר"ב בש"ט סימן רמ"ו הכל ממש
תוניה כל השבועות מאתנו במה שאמרנו עד שאין ידי המתנגדים להחזיק עוד בחלוקת ומעשה
אל יאמרו בלבם אלה וזל הריבש הלל שאלה ראובן מת וכשאר גבסו לבניו ויבא שמעון אחיו
ותבע על כספי ראובן אחיו שיש לו המחנות בהן לפי שהן ירשו אביהן שמת זה חמס ועשרים
שכה ולא חלקו מעולם. מה שירשו ממנו ולכן כל כספי ראובן בחוקת שניהם. ויורשי ראובן
משיבין מעולם לא ירש אביבו דבר מאביבו כי הוא היה עני ואביבו מעצמו וימיר כעשו והשתדלותיו
עשה חיל בחמלת ה' עליו ואם אמת היה כדברך היה לך לתבוע זה בחייו זה כה שנים שמת

אביהם חזקן הדיון עם מי ועל מי להביא ראיה :

תשובה

גרסינן בבבא בתרא פ"ק חזקת אתמר אחד מן האחים שהיה כושא וכוון
בתוך הבית והיו אמות ושערות ונכאיות על שמו ואמר שלי הן שכללני מבית
אבי אא רב אמר עליו להביא ראיה. ושמואל אמר על האחים להביא ראיה ועסקו כל הפוסקים
כרב דעליו להביא ראיה. ואע"פ דהלכתא בשמואל כדיני הכא הלכתא כרב דהא חביא כוותיה
כדאימא

כדליתא תתם ומוסו זה כחאד מן האחיך שהיה נושא ונותן בתוך הבית כגון גדול אחיך שכולע
 בודאי שירשו בכסי אביהן כשעתות ולא חלקו. וזה נושא ונותן בכסים ומה שיונא על שמו טוען
 שהוא שלו שירש מאבי אמו או מבא לו מנד אחר וכו' קיימא לן כרז דעליו להביא ראיה שהרי
 הכנסים כחוקת שביה ואין לתלות בשום דבר שהרי אינן חלוקין בשום דבר והוא בא להוציא
 מאותה סוקה ועליו להביא ראיה. אבל כל שיש לתלות שבו לאו בכסים אלו מנד אחר תלינן ואין
 על האחיך להביא ראיה. ואעפ"י שהוא נושא ונותן בכסי הירושא בשותפות כדאמרינן התם על
 בדייתא דתיבא התם עליו להביא ראיה. אמר רב חסדא לא שאבו אלא שאין חלוקין בעסתן אבל
 חלוקין בעסתן אימא מעסתן קמץ עב"י. הרי בכדון דירן שהיא לא הים בבית אביו אפילו בחייו
 שהלך לו כמו שאמרו ולא כמבא בבית כשעת מיתתו ולא כשא ונתן בכסיו שהיה כלל. ולא
 ראיה עכי הנית עוד וכשהלך חונה ככר היו חוקרים חלוקים בעסתן שהפסק הלל יבא הנה זה
 כמו ארבעים ושבע שנים והוא יבא מביא אביו כמו ב' אונ' שנים קודם פטירת אביו שהנה הוא
 כמו ארבעים שנה כמו שאמרו. והל' בהכרח כשעת יניאמו ככר היו חלוקין בעסתן ד' או ה'
 שנים לפי הכחמכו האמור זאת ועוד זה האיש עדין לא הגיע עתה לכן ששים שנים כמבא שבהכרח
 יבא אחר שחלקו בעסתן או שהיה או קטן כגון תשע או עשר או ארבע לא ידע כין ימיכו לשמאלו
 ובהמה רבה שאין במעשיו כלום ועוד אין הסבדא כומתה שהאחים חוקרים עם הביהם כיום אחד
 ישים לבלש ואין חלוקין בעסתן לשלוח אחד והן אחד מכיון בעטנותו קוז מבינן וכל האמרים
 יאכלו וחדו' אעשר כן. אלא שיש לנו לגזור ולומר מכל הכי טעמו האמרים שיבא והלך מביא אביו
 אחר שחלקו בעסתן. ואם האחים חוקרים אם היו בחייהם אפי' הם לא היו יכולים למכור זה
 עזה דבר מיום שחלקו בעסתן כדבר מה אפי' אם היו להם בכסים ששאריו בשותפות כי יש לבט
 לומר שמעסתו קמץ אפילו אם הא' כשא ונתן בבית ומכ"ש בכדון דירן בדור שלישי בני בניהם
 אמריהם שאין להם לטעון זה על זה שום טענת חלוקה. וכן בכו של ק"ו שמעילם זה לא כשא
 זכתן בחוק הבית ולא בא ולא הגיע לכלל זה כמו שאמרו. ואפי' אם כדבא להכיים המוחא
 ולקיים העקר על כרחין יש לכו לומר שכל שיש לתלות שבו לאו הכנסים מנד אחר תלינן ואין
 עליהם להביא ראיה אפילו אם הים נושא ונותן בתוך הבית. וזה אין ספק כי כבר קבל דרובית
 אשתו וטרח בגופו עד שמן המועט עשה את האדוב ואפי' אם כאמר שלא היו לו מנכסיו הפרטיו'
 דק דבר מה מועט מועד כגון דמ' א' סקו' וככסי הירושא היו עולים ויהי מאלף סקו' ומת
 שהשבים הוא הן רב יש לכו לומר שמן המועט עשה טרבה. וזהו מה שרמו הריבש לבי' במת
 שאמר דבר מה. ותיבאות דין זה הוא מה שכתב המגיד נשפה בהלכות החלות פ' ע' וזל. ב"ד
 באחים ובאלמנה וכו' מימרא שם. וכתב הרשב"א שאדברי רבינו כהנאל זל"כ שמה שאמרו שמה
 משלו קמץ ובלבד אם ראו ב"ד שהיה יכול לקמץ כעיסתו כאותו כך עכל. ואין כד' כן מדברי
 גאר המפרשים זל אלא יש לומר שמן המועט אסף הרבה. ולמה לבי' ומה פעמים בראיה כן עכל
 וזה גם עמה שכוסף על דין האמור שמה שקמץ משלו קמץ. האמורים שביניהם פסקו כל אשר
 הרויח א' מן האחים מיום שחלקו בעסתן לו לכדו ימים ואין לאמור חלקו הרי שעתומיהם
 ברור מללו שמשלם יקמו. עוד אמר שם הכר שש"י זל. בכדון זה גב' הרי היו חלוקין בכל
 עסקיהן שזה הים עושה לעגמו. וזה לעגמו א"כ דבר פשוט שעל שמעין המועט להביא ראיה אף
 אם הים ידוע שהיה דאונן נושא ונותן בכסי הירושא ה"ש. ואם שלא כודע שגא לראובן דבר
 מנכסי אביו. וכי שבי אחים א' עשיר וא' עני היאמר עכי לעמיד אב' א' לכלכו חלוק לי בכנסוך
 מהכל כהיה מאתו ומאשר לאביכו עשית את כל הכבוד הזה א"כ לא שבתת חיי לכל בריה עכל.
 מה כאמר ומה כדבר ומה כנטוק א"כ בכדון דירן ששם בכדון שהוא אביו אפי' אחד מן עשרה קון
 שכולל לומר על גדון דירן שיש לנו לומר שהדין עם ככו של שמעון והמוציא מחבירו עליו הראיה

פסק הפרוינצאלי

וקמו שאמרנו ע' עוד אמר שם ב"ת הכותב ז' ע' עוד מנד חסר יש על שמעון להביא ראיה שרדו
 אפי"אם היה ראובן אחיו נושא וכוון בככבי הרוסה ולא היו חלוק אפי" בעמקן מחין למלות בשום
 דבר אלא בככבי הירושפה ואם היה חי עליו להביא ראיה עתה שמת אן בכיו נדרכין להביא
 ראיה שהיו כיון שהפטרות בשם אביהם והם יתומים ואינם יודעים בעסקי אביהן לא נכריך
 אותן להביא ראיה כמה שאינן יודעים וזו מהורס שם דלמריבין החם אמר שמואל ועוד לא אבא
 שאם מת על אחים להביא ראיה והענן דרך מילתא דאמר שמואל מסקינן לה החם נקויא אפי"
 הכי קיימא לן הכי דהא לא איתתב ולא אשנחן מאן דפליג עליה וכן הסכימו הגאונים רבינו
 חננאל וסרב אלעמי וסרמכס ז' וכל האחרונים ז' ככדון זה היה מת ראובן ואם כן על שמעון
 להביא ראיה מכל מה שקובע שבה לראובן מנכסי אביו ואז יחלקו יורשי ראובן עמו בכל מה
 שיעידו העדים לא בזולת זה יעכל א"כ נכדון דידן אפילו לא היו מחולקין בשום דבר האחים
 הזקנים בחייהם ומה שמעון לא היה יכול יוסף אחיו לשאול שום דבר שיורשי שמעון רק מה
 שביד ראיה בעדים מכל מה שקובע שבה ליד שמעון מנכסי אביו ואם זה באמר על שם
 אחים שגזפך דמס באחד איך אם כן ישאלו בני כמים של יוסף ליורשי שמעון ואם לא יביאו ראיה
 דאשניה מה שבה ליד שמעון מנכסי אביו ואחר כל העמל לא יבאו רק החלק ממה שביאו ראיה
 עליו לא זולת א" מאריה דאברהם חרפה היה לבו להפריך ככדון זה וכל המדבה להפך בו היה
 זה מנוכס וע"כ למען לא אהיה ככללן אלא אחר הקובעים ודי לי בזה די ודומה קאמר
 לעולמו די ואמר ליסורי די אם שאיבי כדאי :

ד"פ אל אותי מולצת שפי"אם האדמוע עוכמי כש"כ כאלג ילנינו ויזכני למוות כנועמו ולכקף
 כטיכלו וכמהרה בימינו ישלח לנו משיח נדקכו אביר רפאל ציוני דאל הכותב ומוספ
 יום טעמי רח' איור ט"פ לפ"ק מה מנשובה מן המנד קדאמי י"ס עמי במרמב
 י"ס למ"א :

זה העתק פסק ופירוש באמר נעשה מרגאון המופלג

במהרר משה פרוינצאל הנצ"ב :

קנאות ה' כבאות וזהבת האמת תעשה זאת מזכרף לחובה המוטלת עליו
 מוצא שפתי לשמור אשר כדדתי אשלס ברכוז טוכסי סנה לברר
 וללכך בכתב יוסר הככוז אלבי במאמר ר' חייא רבה סבירוסלמי בתשיעי
 מבתרא קתס אחיס שותפינ עד שלסה דורות כי שמעתי אומרים עליו דברים
 אשר לא כן ער דכפיק מיניה חורבה להפריד בין אחיס ראשוני סנייס וסליטי'
 איש איש אל כל שאר בסרו יקרב לריב אותו ולאחיו ואמר חלוק בטענת שלך
 סלי וכדי בזיון וזה בהבינס או כי רצו להבינ כוכת המאמר סכל אחיס קתס
 הרצון בו שאיך ביניהם סטר חלוקה כראה לעינ שותפים הם בכל אשר להם
 אעפי שאין יסיבתם יחד כי כפררו איש מעל אחיו וכמטך כח שותפתם זה עד
 דור רביעי כי ברור ההוא תפרד החבילה יזכה כל אחד במה סבירו ואשרי
 סיאחו והנה זאת הסוכה מלכד סהיא כגד המשרטי כלס סהביאו המאמ' ההוא
 ככר' תרבריהס איש על מקומו עור היא מבוארת הבטול מכמה טעמים :

ראשונה

ראשונה כי לא מאכחו אבל חלוקת אחים כדרך שטור עד שבזולת שטור יהיה
 סתמץ שותפין אבל תקויים החלוקה במה שזה זוכה בחלקו וזה
 בחלקו לפיכך כל זמן שהאחים כפרדים זה מזה זה אוכל ועושה בפני עצמו וזה
 אוכל ועושה בפני עצמו הרי הן בחזקת חלוקין והדת נתנה להיות כל איש
 טורר בביתו ומוסל בכל אשר לו. ומי בעל דברים יגם על אח כפרד לומר
 לרבך טוב הוא עוד לי חלק ונחלה בביתך כי אנשים אחים אכחו למען
 יחזיק המועט את המרובה על זה וכיוצא בו כלל גדול בדין המוציא מחבירו
 עליו הראיה ועוד איך יתכן כי השטר בלבד יפריד בין אחי וזולתו יהיו שותפים
 עד שלשה דורות. ומה יעשה אח שחלק היתכן שיחוייב לו לשמור את שטר
 חלוקתו הוא ופניו ובניו כל הימים אשר הם חיים על האדמה. אפשר כן
 וכבר אמרו חכמים שנה ראשונה ושניה וכו' מזדהר איניש בטוריה טפי לא
 מזדהר. ולא זו בלבד הרי מצינו שחשו חז"ל לאבדת שטרות ברבות הימים
 בברור אבל איך מורידין קרוב לכספי קטן. בבא מביעא פרק המפקיד דף
 לט. ועוד א"כ הוא שכל ממוץ האחים בסתם הוא בשותפות עד שלשה דורות
 מפני מה דור רביעי לא יסובו הנה ג"ס הם להיות שותפים בו והם קמים תחת
 אבותיהם ומכחם באים ויורשים. ואיך נחלק אז השותפות מחליני להיות כל
 אחר נוטל בו עד מקום טירו מנעת א"ס מעט וא"ס הרבה. אבל האמת
 יורה דרכו שאין כונת הדברים כך אלא כמו שאבאר. זאת לדעת כי בא
 המאמר ההוא במרא ירושלמית ע"ס פרק מי שמת על משנה האומרת הניח
 בנים גדולים וקטנים והשביחו גדולים את הנכסים השביחו לאמצע. וא"ס
 אמרו ראו מה הכיח לנו אבא הרי אנו עושין ואוכלין השביחו לעצמן וטעם
 לדבר מבואר ע"ס. מפני שהאחים סתמץ מוחלין זה לזה טורח מועט שהוא
 טורח בממוץ המשותף להן עד שיאמר בפירוש לעבתי אכי עושה אשר על זה
 אמר רבי חייא בירושלמי שלא באחים בלבד נוהגת מחילה זו בסתם אלא
 אף בבני אחים או בבני בכיהם עד שאפילו מת אחד מהאחים והכיח בנים
 קטנים השביח הגדול אחי המת את הנכסים שבתפיסת הבית יחד בשותפות
 השביח לאמצע כי כמו שסתמו שהוא מוחל לאחיו כך סתמו שהוא מוחל לבן
 אחיו וכך הדין לבני האחים זה עם זה ולבני בכיהם אחריהם. והטעם כי
 כמו שרחמי האב נמשכין על בניו ובניו כיון עד דור שלישי. כך בין האחים
 ראשונים שניים ושלשים כמשכת אהבת אחוה ומחילה טורח מועט. אבל
 מדור שלישי ואילך כמו שנפקדו מעליהן רחמי הזקן אבי אבותם ונחשב
 אצלם ככרי כך מביץ יוצאי ירכו הרחוקים כל כך נפקד חוט האחוה ונחשב
 זה אצל זה כזרים המשתתפים יחד סתמץ אינן מוחלין זה לזה טורח אפילו
 מועט. וכך פירוש המאמר קתם אחים השותפים יחד בכספי אביהן הרבון
 בסתם שלא אמרו לעצמנו אנו עושין שכבר אמרו במסנה שא"ס השביחו

קתם

פסק המבוררים

קצתם את הנכסים השביחו לאמצע כמסך והולך עד שלמה דורות להיות
 הסבה שאלו השביחו בנכמי הזקן לאמצע כאמור • ובה נמצאו דברי הירוש'
 מכוונים עם מה שאמרו בבראשית רבה פרשת כ"ב ועתה הסבעה לי וכו' אם
 תסקור לי ולכיני ולכסרי • עד כאן רחמי האב על הבן • אמר רבי אבא עד
 כאן לאחים השותפים וכך הבינם הרב המגיד שהביאם עם ראש כ"ט מה'
 נחלות להרמ"ב • כמדומה בעיני שדי בזה והותר לסכור פי דוברי סקר
 המחליפין דברים המבודקים שבאו בקבלה מפי השמועה איש מפי איש עד
 משה תקיני אשר עליהן כאמר ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים
 כדריקים וגומר :

אני הצעיר משה בכמר אברהם פרוביכאל ז"ל •

זו היא העתקת פסק נעשה בין שני האחים

במר יוסף וכמר שמעון סניגי

בכמר ברוך ז"ל •

מצד הכח הכתן לנו מבוררים ופטרנים הית מלת האחים וחלקים ה'ה'
 כמר יוסף סניגי ז"ל בכמר ברוך ז"ל מצד אחר • ואחיו כמר
 שמעון ז"ל בכמר ברוך ז"ל הכל מצד אחר לבאר ולברר ולפטר ולסדר ביניהם
 הן ברין הן קרוב לדין הן פטירה כפי ראות עינינו כנראה הכל באר היטב
 באחד קומפרומיסו כעשה ביום ה' י' אפריל ס"ג לפק מעבר ועדיו בחותמיו
 אליעזר ז"ל בן לארזני אבי כמה"ר שלמה מווסטלה ז"ל • ראובן בן רבי
 בכימין פלישו ז"ל • ואחרי שמענו הטענות והתשובות שטענו ושהשיבו האחים
 והחלקים הכל זה לזה וזה לזה בכמה פעמים ונשאנו ונתננו בדבר כיד ה'
 הטובה עלינו הסכמנו סניגי ה' לרעת אחת ולבאר ולברר ולפטר ולסדר
 ביניהם ככל אשר נזכיר •

ראשונה שהאחי' הכל' יקבעו חשבונותיה' על יום אשר נחלקו בעסתן אשר
 הוא כ"ב ימים לאחר כיוסן שכת ס"ג לפק שעבר דהיינו כי מהיום
 ההוא והלאה כל אשר הוציא כל אחד ואחד מהם או הרויח לו לברו יהיה • ואין
 לאחיו חלק בו • וכך כל אשר קבל כל אחד ואחד מהם אם מכסיהם ממש
 ואם מאמנות הכל יעלה לחשבנו פרטי אליו בלבד בזולת אם אחד מהם
 הוציא רבר מה לתועלת השתוף אם בצורך גבוי אמנות או בפרעון סכריות
 בית או בוטיגא אשר זה יהיה אליו לקבל בראש מתפיסת הבית אפי' מכל
 העסקים אשר נתהוו ע' אחים הכל' עד היום הכל' האחים הכל' שותפים בכל
 עסקיהם ונכסיהם וחזקותיהם והקפותיהם ואמנות שלהם ובחובבי הנמצאים
 אליהם בהכל כאמר לכל זכות וחובה כל אחד מהם בדברים הכל' פנה לאחיו

גם אם יצא טטר חוב או אמתה או שום כתוב זכות או חובה לפס אחר מהם
בלבד מכל מקום אחיו השני אשר לא הוזכ' שמו בו לא יגרע ולא יותיר בעבור
אלה רק כל העסקים אשר נתהוו עד עכש יום חלוקת עיסותיהן ללל הן
לזכות הן לחובה מהכל יהיו שותפים ככל' . אך הדברים שנתהוו מהיום ההוא
והלאה וכפ' איזה דברים אשר בימים ההם בא חלוקה עליהם ביניהם כל מה
פעשו עשוי ואין להרהר אחר מעשה יריהם בלא וכל אחר ואחר ישמח במתנת
חלקו' . ומבארים אנחנו כי יהיה כח כמר יוסף ופה ליכנס בבוטגיא מכמר
שמעון הן לזכות הן לחובה כמו כמר שמעון עצמו וכפ' יהיה כח כמר שמעון
יפה ליכנס בבוטגיא מכמר יוסף הן לזכות הן לחובה כמו כמר יוסף עצמו .
וכפ' אם יבוא תובע על אחד מהאחים הכל אשר יהיה לו לקבל סך מה מאחד
מהם הגם כי לא יתבע ולא יבגוש רק אחד מהם יהיה על אחיו השני לסלקו
ולפשותו בער המחצה אשר הוא חלק הראוי לו לפרוע' . ואחרי יצאו ירי
חובתן עם כל מי שיהיה לו לקבל מהם ככל' אז יקבל כמר שמעון הכל' בראש
מתפסת הבית ארבע מאות ליט' מטבע מנטוואנה אשר כפ' בחרנו לפשר על
איזה טענות ותביעות היו לו מאשר הכנים יותר והוציא פחות מאחיו לרבריו .
ואחרי קבל כמר שמעון הכל' בראש הארבע מאות ליט' הכל' מתפסת הבית .
הכותר יחלקו ביניהם שוה בשוה וכפ' מבארים אנחנו ח' מאחרי עבור טבעה
זמים אחרי יקבל כל אחד ואחד מהאחים הכל' דברינו חלה יחוייב כל אחד
מהם לבקשת אחיו תקף לכוח החטובות ולחלוק בכל מיני חלוקת אחים וככל'
גם השארנו כח לכל אחד ואחד מהם להטיל ברכת' קתם או להטביע אחיו
כרץ תורתנו הקדושה ימעכשו אנחנו מבוררים ופטרנים ח' משאירים כח
לעצמנו לבאר ולפרט כל ספק שיפול בדברי באורנו ופסרתנו זאת וכפ' לבאר
וללכך ולברר ולפשר בין האחים וחלקים הכל' על כל הפרט והפרדה שיפול
ביניהם חס ושלום מכל העסקים שנתהוו ביניהם עד יום עשות הקומפרומיסן
הכל' ביד ה' הטובה עלנו ובכל אשר ישים חלקים בפינו מן יומא דין ולעלם .
למען רק אמת ושלום יהיה בין האחים וחלקים הכל' מעתה ועד עולם כי
האמת והשלום אהבנו וה' יברך את עמו בשלום וכיון במשפט תפדה' . וכל'
מה שפטרנו ובררנו בין האחים וחלקים הכל' היה היום יום א' ו' אגוסטו סנת
ש'ג' לפק פה המטובה מתא הכל' שריר וקיים :

כאם יצחק כהן מפורטו מפשר ומסדר ביניהם בכל הכל' בחברת עמתי האלוף
כמהרר שמואל רומליכו יזיח :

כאם שמואל בכמר שלמה רומלי יכו מפשר ומסדר בין הכל' בכל הכל' בחברת
האלוף כמהרר יצחק מפורטו כ' זל :

כדפס בוויניאס יום ו' ס' יוכיו סכת סל לפק לבקשת כמר קותיאל סמכוס קפתן
סניגו יכו כבל שמעון סניגו זבל :

